

ת"ד 8922/02/16 - מדינת ישראל נגד אהרון שניאור

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 8922-02-16 מדינת ישראל נ' אהרון שניאור
תיק חיצוני: 235354/2015

בפני	כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב
נגד	
נאשמים	איריס אהרון שניאור ע"י ב"כ עו"ד גולוב אבנר

גזר - דין

הנאשמת הורשעה על בסיס הודאתה בביצוע עבירות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה בקלות ראש וגרימת תאונה בה נגרמו חבלות קשות של ממש לנהג מעורב ולנאשמת עצמה.

לאחר הרשעת הנאשמת נשלחה היא לקבלת תסקיר שירות המבחן למבוגרים וזה הוגש ביום 10.7.17.

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינן ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשמת בפרשה זו.

הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה ללא כל סיבה אשר הצדיקה סטייה זו, וכתוצאה מכך נגרמו לה עצמה ולנהג מעורב חבלות קשות מאד של ממש וכן נוסעת נוספת ברכבו של הנהג המעורב נפצעה ואושרו לה 5% נכות.

רף הפציעות החמורות שנגרמו בתאונה זו, מעלה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים לעיל לרף גבוה בפרשה זו.

קביעת מתחם הענישה -

סקירת פסיקה רלוונטית:

עמוד 1

בעפ"ת (ב"ש) 60802-07-13 **מדינת ישראל נ. חנן אחרר**, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה בה רף הרשלנות גבוה והפציעות חמורות, אינו יכול להסתכם בשנתיים פסילה של רישיון הנהיגה אלא אמור להיות חמור יותר.

לשיטת בית המשפט בפרשת אחרר, על הענישה לכלול את הנסיבות האישיות האפשריות ובין היתר, שקילת עברו התעבורתי של הנאשם הספציפי.

"לא ניתן לומר שנאשם שהורשע בגרימת תאונה חמורה ברף רשלנות גבוה, ולחובתו הרשעות קודמות רבות, מקסימום הפסילה שניתן יהיה להשית עליו הוא שנתיים בלבד."

לפיכך קבע בית המשפט כי רף הענישה יכול לעמוד על מספר שנים בהתאם לנסיבות התאונה ותוצאותיה.

באותו עניין התקבל הערעור על גזר הדין ובית המשפט קבע את תקופת הפסילה על 18 חודשים.

בית המשפט הסביר את החובה לגזור תקופת פסילה מוחשית בהתחשב ברף הרשלנות הגבוה ובעובדה כי התאונה התרחשה על מעבר חציה ונגרמו פציעות קשות לשני בני אדם.

בעפ"ת (ב"ש) 6895-03-12 לריסה לזנוביץ נ. מ"י קבע בית המשפט כי שיקולי בית המשפט קמא בגזירת העונש עת נבחנו תוצאותיה הקשות של התאונה, הסבל שנגרם לנהגת הרכב המעורב, ומאידך עברה התעבורתי הנקי של הנאשמת וכן רף הרשלנות שאינו גבוה, ("טעות רגעית בהיסח הדעת אשר הביא לאובדן שליטה על הרכב") כל אלה הינם שיקולים רלוונטיים לקביעת הענישה.

בית המשפט המחוזי קבע כי עונש פסילה של 24 חודשים, כאשר דובר בחבלות הכוללות שברים בכל הגוף ואשפוז של מספר ימים כולל שיקום אורתופדי, הינו עונש החורג מהרף הראוי בנסיבות ולפיכך נקבעה תקופת הפסילה על 17 חודשים.

בעפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים. בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

עפ"ת (ב"ש) 11367-10-13 -

בית המשפט המחוזי קבע כי באיזון בין כלל השיקולים, מחד רף הרשלנות הגבוה ותוצאות התאונה הקשות, ומאידך עברה הנקי של הנאשמת ונסיבות האירוע המיוחדות, 10 חודשי פסילה אינם עונש החורג מהמתחם או נמצא ברף גבוה יתר על המידה אלא עונש הולם לחלוטין, כלשון בית המשפט המחוזי. בפרשה זו נגרמו חבלות להולכת רגל בדמות שבר ריסוק בברך שמאל, ניתוח ואשפוז ושיקום, הולכת הרגל נאלצה להתנהל מספר חודשים עם כיסא גלגלים ולאחר מכן עם קב"ים.

בעפ"ת (נצרת) 41397-12-13 -נגזרו 11 חודשי פסילה בפועל, תחת 4 שנות פסילה שגזר בית המשפט קמא בגין חבלות של שברים באגן, באחת הצלעות, בזרוע, בגלילי אצבעות ובכף הרגל וכן שברים בצלעות בנוסע נוסף.

עפ"ת (ת"א) 24519-02-15 נגזרו 11 חודשי פסילה תחת רכיב מאסר שבוטל בגין גרימת חבלות קשות לנהג אופנוע מעורב, אשר איבד את רגלו בתאונה.

בעפ"ת (ח"י) 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נ. מ"י** קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 11 חודשים, כאשר גם שם דובר בפגיעה אגב סטייה מנתיב נסיעה בהולכות רגל לה נגרמו שברים בחוליות הגב, דימומים פנימיים במוח ונזקקה לאשפוז, ניתוחים רבים, השתלות עור ושיקום.

בפרשה זו גזר בית המשפט קמא על הנאשמת עונש פסילה למשך 5 שנים.

בית המשפט המחוזי סבר כי בית המשפט קמא חרג באופן קיצוני מרף העונש ההולם וקבע כי בשקילת כל השיקולים לקולה ולחומרה ראויה תקופת פסילה בת 11 חודשים.

ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

רף הרשלנות בפרשה זו -

אין חולק כי הנאשמת נהגה רכבה בדרך בין עירונית מהירה וסטתה מנתיב נסיעתה לנתיב הנגדי ללא כל סיבה שבאה לידי ביטוי בכתב האישום.

לא מיוחסת לנאשמת נהיגה במהירות מופרזת, לא יציאה לעקיפה מסוכנת, לא הימצאות תחת השפעת אלכוהול או חומר אחר משנה תודעה, ולמעשה למעט עצם הסטייה מהנתיב, אין ביחס לנאשמת רכיבי רשלנות נוספים המחמירים את מצבה.

על פניו המדובר בחוסר תשומת לב רגעית למתרחש בדרך אשר הוביל לסטייה, להתנגשות עם הרכב שהגיע ממול ולתוצאות הקשות מאד של התאונה לנהג המעורב, לנאשמת עצמה וכן לפציעה של נוסעת נוספת ברכב המעורב.

אני סבור כי רף הרשלנות בפרשה זו הינו רף בינוני.

בהתאם לפסיקה שהוצגה לעיל על רקע רף הרשלנות אותו קבעתי לעיל אני קובע כי מתחם הענישה בפרשה זו יחל ברכיב של מאסר מותנה ויגיע עד ל- 3 חודשי מאסר, זאת ביחס לרכיב המאסר.

אני קובע כי רכיב פסילת רישיון הנהיגה יחל ב- 6 חודשי פסילה בפועל ויגיע עד ל- 36 חודשי פסילה.

קביעת העונש ההולם ביחס למתחם הענישה אשר נקבע:

נסיבות התאונה ורף הרשלנות:

כאמור לעיל, אין המדובר ברשלנות חריגה בפרשה זו.

הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה בכביש מהיר שלא אגב עקיפה ושלא אגב נהיגה במהירות חריגה.

המדובר ברשלנות בינונית.

תוצאות הרשלנות:

כתוצאה ישירה מרשלנות הנאשמת נגרמו לנהג מעורב חבלות גוף קשות מאד.

הנהג המעורב, מר סמיון אבצון, פונה מהזירה במסוק כאשר הוא מורדם ומונשם, נגרמו לו שברים בחלקים שונים של גופו, הוא עבר ניתוחים וטיפול שיקומי ארוך עד כדי הגדרתו כנכה (בשיעור נכות של 27% לפי המסמכים שהגישה המדינה).

נוסעת נוספת ברכבו נפצעה והוגדרו לה 5% נכות.

הנאשמת עצמה נחבלה ונפצעה קשות בתאונה לה היא עצמה גרמה:

לנאשמת נגרמו שברים מרובים בחלקים שונים של גופה, היא פונתה מהזירה כאשר היא מורדמת ומונשמת, עברה ניתוחים רבים ואף עברה שיקום ארוך בבית לוינשטיין.

בדומה לנהג המעורב מר סמיון הנזקק לכיסא גלגלים (כפי שהסביר התובע) גם הנאשמת נעה רק באמצעות קב"ים וגם היא הפכה נכה כתוצאה ישירה מתאונה זו.

עברה התעבורתי והפלילי של הנאשמת -

לנאשמת אין כל עבר פלילי והיא אישה נורמטיבית לחלוטין.

מבחינה תעבורתית אוחזת הנאשמת ברישיון נהיגה 27 שנים ואין לחובתה כל עבר תעבורתי (לחובתה 3 הרשעות שהתיישנו ואין ברות הצגה).

המדובר בנהגת זהירה בדרך כלל ואין ללמוד מעברה התעבורתי על מסוכנות חריגה הנשקפת ממנה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת בת 46, אם חד הורית לשתי בנות ובשל פציעתה הקשה בתאונה זו עברה עם

בנותיה לגור בבית אימה הסועדת אותה במצבה הגופני הירוד.

כתוצאה מהתאונה איבדה הנאשמת את מקום עבודתה כגננת ולמעשה היא מתקיים מקצבת נכות שנקבעה לה כתוצאה מהתאונה.

שירות המבחן הסביר בתסקירו כי הנאשמת לוקחת אחריות מלאה ביחס לגרימת התאונה ותוצאותיה.

הנאשמת מתייסרת נפשית נוכח הסבל שגרמה לנהג המעורב ומשפחתו.

הנאשמת גילתה דאגה רבה לנפגעים האחרים בתאונה אף שכתוצאה מהתאונה והחבלות שנגרמו לה אין לה זיכרון ממשי מתרחיש התאונה או האירועים שהתרחשו מיד לאחריה.

קריסתה הכלכלית של הנאשמת עקב התאונה הומחשה בתסקיר והובאה לידיעת בית המשפט.

המלצות שירות המבחן -

שירות המבחן ממליץ באופן חד משמעי על ענישה שיקומית לנאשמת.

אף שבמצבה הגופני אין הנאשמת מתאימה לביצוע של"ץ, סבור שירות המבחן כי כל ענישה הכוללת רכיב של מאסר או פסילה מוחשית בפועל תייצר נזק נוסף ומיותר לנאשמת. לשיטתו ראוייה ענישה הכוללת רכיבים מותנים לצד ענישה כלכלית.

תסקירו של שירות המבחן מקיף מאד, מפורט ומדבר בעד עצמו.

מסקנות לגבי הענישה הראויה בפרשה זו:

אלמלא החבלות הקשות שנגרמו לנהג המעורב בפרשה זו, יותר מסביר כי הענישה הסופית הייתה כוללת חודשי פסילה ספורים זאת במצב של לקיחת אחריות מלאה, ללא עבר תעבורתי עם רשלנות בינונית ברקע.

אלא שבפרשה זו נגרמו לנהג המעורב חבלות גוף קשות מאד שבהתאם לפסיקה חובה לתת להן ביטוי ברף הענישה הסופי.

אין אני מוצא בנסיבות הספציפיות של פרשה זו משום הצדקה לחריגה ממתחם הענישה כפי שנקבע, לא לקולה ולא לחומרה.

מתחם העונש אשר נקבע מתאים לנסיבות וראוי (כדי לשמור על עקרון ההלימה) שלא לחרוג (אף לא משיקולי שיקום) מהמתחם.

ביחס לרכיב המאסר, הרי שאין הצדקה בעיני לחריגה מעבר לחלקו הנמוך של המתחם ואסביר דברי:

הנאשמת כאמור נורמטיבית לחלוטין ללא כל עבר פלילי או תעבורתי.

היא לקחה אחריות מלאה על מעשיה ולא מיוחסת לה בפרשה זו רשלנות חריגה.

כאשר גם הנאשמת עצמה נפגעה קשות בתאונה זו, אין אני מוצא הצדקה לשליחתה לריצוי תקופת מאסר בפועל (גם לא לריצוי בדרך של עבודות שירות).

אני סבור כי רכיב של מאסר מותנה יענה על עקרון ההלימה בפרשה זו, וביחס לרכיב זה אני מקבל באופן מלא את המלצת שירות המבחן למבוגרים.

ביחס לרכיב הפסילה בפועל אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן לענישה מותנה וגם כאן אבהיר עמדתי:

כאמור לעיל, מתחם הענישה ביחס לרכיב הפסילה בפועל נע בנסיבות האירוע הנדון בין 6 חודשי פסילה ועד 36 חודשים.

נכון כי הנאשמת עצמה נפגעה קשות בתאונה, היא הפכה נכה, איבדה את מקום עבודתה ולמעשה חייה השתנו לרעה בכל מובן כתוצאה ישירה של התאונה.

אולם, גם חייו של מר סמיון השתנו לרעה באופן קיצוני כתוצאה מהתאונה לה גרמה הנאשמת.

אין המדובר בפציעות של מה בכך אלא בנכות קשה שנגרמה לו.

עקרון ההלימה, שיקולי גמול והרתעה חייבים גם הם לקבל ביטוי בענישה הסופית ולא רק שיקולי שיקום הנאשמת.

אני סבור כי רכיב ענישה זה צריך אמנם להיות מידתי אגב לקיחה בחשבון של מצב הנאשמת, אך אין במצב זה כדי לאיין את החובה הציבורית לגזור ענישה שתייצר גם הרתעה וזהירות מוגברת בקרב נהגים אחרים.

במכלול השיקולים לחומרה ולקולה כפי שהוסברו על ידי בהרחבה לעיל, ולאחר שבחנתי את הפסיקה לה הפנו הצדדים, נחה דעתי כי תקופת פסילה כוללת בת 20 חודשים תשקף את משך הענישה הראוי לרכיב זה בגזר הדין.

אין הצדקה למרות התסקיר המאד חיובי ולמרות היעדר כל עבר תעבורתי על רקע 27 שנות נהיגה לענישה קצרה יותר, שכן רשלנות הנאשמת גררה תוצאות קשות לא רק לה אלא גם למעורבים נוספים בתאונה. משך הפסילה תואם את הפסיקה שהוצגה לעיל, שכן ביחס אליה נגרמו בפרשה זו חבלות גוף קשות מאד לנהג המעורב שחובה לתת להן ביטוי בענישה הסופית.

מכל האמור לעיל, אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. גזור על הנאשמת 4 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא תעבור עבירה של גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש וזאת תוך 3 שנים מהיום.

2. פוסל הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת למשך 20 חודשים. פסילתה של הנאשמת תימנה מיום 24.5.16, יום בו נפסלה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדה. אישור הפקדה יימסר לנאשמת או לבא כוחה.
 3. פוסל הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
 4. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך של 20000 ₪ להימנע מביצוע עבירה בניגוד לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה בקשר עם גרימת תאונה וזאת תוך שנתיים מהיום. הנאשמת תחתום על התחייבות זאת במזכירות בית המשפט עוד היום ולא תיאסר למשך 15 יום.
- ניתנה היום, א' כסלו תשע"ח, 19 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.